

Oláh Tamás

STILL LIFE

elcseppen a test
karom a hátába
gyengén beletép
törékeny héj a
csontok szerkezete
magában feszül
s már csak a felszínen
lüktet a hús
a vécéből halk fény zubog
a bojler melege marad
odabenn
alszik a hűtő
szám szélén a hab
alszik a pulton a tej
borostám virágozik
kényszeredetten
felnyögdös a csap
megkövül bennünk
a perc
bőrünkre hull a
várossá duzzadt
neszezés
és néhány
száradt akvarell

Híd, 2012/6–7.

Toroczkay András

LASSÚ VERS

Lassan, ahogy a húsleves vasárnap
a pincér kihozza, ahogy az illata
gomolyog a tányér felett lustán,
ahogy a zöld levelek titokban
az esőmosta utcán
egymással szembeni sorokban
a fiatal fákon
növekszenek, mint a rák,
és öregszenek gyermeküket féltő anyák,
növekszik hiányod is bennem.
Növekszik, dagad és egy pillanattal később eltűnik,
mint a Nap, mint a daganat.
Egyszer, emlékszel?, hogy vártuk,
hogymúljon a másnapunk is végre,
mint a túl könnyen lucskosodó utcák,
az időtől elálmosodó pincérek,
cigifüstös pincekocsmák,
múljanak végre el fejfájások,
múljanak végre el rosszbanlevések,
és múljanak végre szerelmek.

Új Forrás, 2012/8.